

Una séquia que es desfà

El buidatge que s'ha tornat a fer del rec que passa per Bescanó, Salt i Girona ha permès visualitzar-ne l'estat de degradació i l'acumulació de fang i brutícia

En quinze dies s'ha hagut de tallar el pas d'aigua dues vegades

El nou buidatge que es va haver de fer la setmana passada a la séquia Monar per reparar dos esfondraments del mur de contenció, a l'altura del parc Monar, ha permès comprovar l'estat deplorable en què es troba la històrica infraestructura. Es constata, per exemple, el que ja va indicar fa uns mesos la regidora d'Entorn Natural de Salt, Marta Guillaumes, en declaracions a aquest diari (vegeu l'edició del 2 de febrer): la séquia presenta en determinats trams una acumulació molt gran de fang i sediments. Tant que, en alguns punts concrets –especialment als marges i a les zones on el curs del rec fa revolts–, la quantitat d'aigua que hi pot passar és tot just un parell de pams. I això resta molta eficiència a aquesta infraestructura, que serveix per regar fins a 775 parcel·les de Salt i Santa Eugènia, generar energia elèctrica, abocar aigua al Güell, portar-ne a la Devesa de Girona i omplir l'ampla llera de l'Onyar en el tram final per crear l'estampa més popular de la ciutat: quatre rius (i una séquia). A més del fang, s'hi troba de tot. En neteges anteriors s'hi han trobat vàters, i aquesta setmana s'hi podien veure grans plàstics –que, a banda d'embrutar, agreugen l'efecte barrera–, trossos de bicicleta i residus orgànics com ara restes d'algues, vegetació arrencada dels marges i fins i tot un arbre sencer estès enmig del canal a l'altura de l'antiga fàbrica Gassol. A més, alguns dels murs estan mig desfets, cosa que fa presagiar futures esquerdes o esfondraments si no s'hi actua aviat. La vegetació que ressegueix el canal s'hi introdueix de manera desordenada. Les arrels deuen tenir un doble paper. Per una banda, deuen afermar el sòl per evitar despreniments. Per l'altra, probablement, i depenent del tipus d'arrel, ajuden a fracturar-lo i a propiciar l'aparició d'esquerdes que després l'aigua s'encarrega d'eixamplar. Fa deu dies, van tallar la séquia per fuites a Girona. Va estar dies parada i van morir molts peixos –alguns eren espècies invasores, però també n'hi havia d'autòctones que cal preservar–. Fa uns mesos, es van inundar uns quants camps a les deveses de Salt per esquerdes, i fa prop d'un any, el tall va ser per una esquerda dins la Monar a tocar de l'AP-7 –hi passa per sota–. En els darrers anys ha estat una constant. Els ajuntaments de Girona, Salt i Bescanó i els usuaris estan en procés de creació d'un ens per accedir a ajuts per rehabilitar la Monar. Els tràmits són molt lents. Del tot necessaris, però terriblement lents. I més per a una infraestructura que necessita amb urgència una reforma integral. Per raons històriques, mediambientals i econòmiques.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 30-05-2016 Pàgina 8

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/territori/article/11-mediambient/971268-una-sequia-que-es-desfa.html>